

Nỗi Niềm Chinh Nhân

Phạm Văn Duyệt

Làm sao có lại em ơi!
Những ngày mình chung bước
Đi giữa đường mãi nói chuyện ước mơ
Trên xa kia vằng mây trôi lững lờ
Như nhắc nhở chúng mình chờ vợi đợi
Làm sao thấy lại dáng hình em nghĩ ngợi
Trong thư phòng mà vợi vợi nhớ nhung
Lúc ấy chao ôi tình nghĩa thật vô cùng
Em thầm nhủ với lòng thủy chung trọn kiếp
Để khi anh về ngọt ngào sum hiệp
Thì em chẳng ngại ngần bàn tiếp chuyện mai sau
Đời trôi nổi nhiều kẻ từ dạo biết nhau
Hạnh phúc, mừng vui, buồn đau, khổ sở
Lắm lúc một mình nghĩ về duyên nợ
Rồi thiếp dần trong những buổi canh khuya
Trời thử thách, Trời bắt tạt chia lìa
Anh xa tít tận bên kia rừng thẳm
Ôi nhớ những lần búp bê tay em bông ảm
Cho đỡ bớt buồn lúc vắng anh đến thăm
Những lần diu nhau dong ruổi dưới trăng rằm
Em e lệ bàn tay thường vuốt tóc
Những lần Mẹ la em không chịu học
Con gái buồn là lệ đầm bờ mi!
Những lần hôn ghen em dọa chia ly
Anh năn nỉ anh thăm thì xin lỗi
Những lần nhìn em mân mê làn tóc rối
Anh tới gần mà chẳng biết chi
Rồi lặng yên không nói một lời gì
Cho đến khi em ngẩng đầu mới biết
Bữa ấy chúng mình thương nhau tha thiết
Em cười duyên với đôi má thật tròn
Buổi mai em học bài như tiếng hót chim non
Anh nghe mà lòng thêm xao xuyến
Mơ ngày về vẫn được còn vinh hiển
Có tiếng "chim non" ra cửa đón mừng
Chắc anh cười mà nước mắt rưng rưng
Bởi vì quá nhiều cảm động
Giờ đứng ngắm chốn rừng xanh núi rộ
Sợ người mình yêu đã sớm bỏ đi
Sợ người mình yêu vội vã vu quy
Sau quãng ngày dài chia cách
Mai anh về hết làm người viễn khách
Của chốn núi rừng âm u
Anh sẽ buồn như mây xám mùa thu
Nếu chuyện tình mình dang dở

* * *

Làm sao có lại em ơi!
Những nụ hôn chứa chất đầy tình ái
Những buổi chiều đi bên nhau ái ngại
Em sợ bà con và sợ bạn bè
Bởi họ là những người hay bàn tán quá
(Thấy mình đi chung đã vội xì xào)!
Mấy năm bôn ba nơi xứ lạ
Anh bỗng dưng già trước tuổi
Còn em vì nhiều thương nhớ
Cũng bớt ngây thơ của thuở ban đầu
Ở phương này anh đã quá lo âu
Có chắc gì tình mình không ngang trái?

* * *

Làm sao có lại em ơi!
Những lần nhìn nhau hồi hộp
Dáng em thẹn thùng
Lời nói run run
Hai quả tim đứng kề nhau rung động
Em thề nguyện khi chung bước dưới trăng
Anh ngược trông chẳng thua kém Chị Hằng
Ôi đẹp quá thật vô cùng lộng lẫy
Bóng hình ấy giờ anh đâu được thấy
Ngày trở về em có đợi trông không?
Sợ người mình yêu sớm chấp nhận phận hồng
Mà theo chồng, bỏ bao lời thệ hứa
Khi anh về có còn song hành hai đứa?
Còn tay trong tay như những buổi đầu?
Có còn diu nhau ra Bến Vân Lâu
Để ngắm nhìn ngọn Cờ Vàng phát phới?
Đồng bào mình từng đêm ngày mong đợi
Anh đành ra đi dù thương nhớ mỗi mòn
Mấy năm rồi lang bạc khắp núi non
Không một ngày nào là quên em được
Anh thường hay mơ dáng điệu dàng tha thướt
Mái tóc cài hoa em để buông lơ
Nhớ thật nhiều trong những lúc nghĩ ngợi
Ôi Người Ấy bây giờ đang xa cách
Mơ ngày về em vẫn còn trong sạch
Lúc dân yên vui mình tiếp chuyện tình

* * *

Làm sao có lại em ơi!
Những lần ngâm nga dòng thơ đắm đuối
Trọn cả ngày chẳng tiếc tuổi thời gian
Lãng mạn đi trong gió núi mây ngàn
Tha thiết quá! Xúc động hồn nhiều quá!
Em bảo sao nghe hay, hay vô cùng anh ạ
Từng ý lời đầy da diết bi thương
Còn gì bằng chuyện trai gái yêu đương
Đi vô đó chẳng ai lường trước được!

Làm sao thấy lại dáng hình em mộng ước
Má hay ửng hồng như con gái mới lớn lên
Nũng nịu, giận hờn những lúc có anh bên
Cứ nói mãi bắt đền, bắt đền bao nhiêu bận
Ôi cầu mong sao cho đời thôi lận đận
Để anh về kịp hò hẹn lứa đôi
Đó là khi trả xong nợ nước rồi
Xin hãy gắng đợi ngày đẹp trời em nhé!